

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διὰ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἑτησία δραχμῆς 75. Ἐξέμνητος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γροσσία διατηρ. 50.— Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουνίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 27

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γὰρ τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλον].

—Συνεχεῖα ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἰστιάσο ὁ γυρολόγος ἔτρωγε μὲ ὀρεξή. Ὁ Τζάκ τοῦβαζε νὰ πίνῃ καὶ μ' εὐχαρίστηση τὸν ἔβλεπε νὰ κόβῃ κάτι πελώριες φέτες ψωμι καὶ νὰ μπουκώνεται.

—Σάρεσοι τὸ κρασί μας;

—Δαιμόρι!

—Καὶ τὸ ζαμπόνι μας;

—Ἐξοχο!

Ἐξω ἔδρεχε τώρα μὲ τὸ τουλούμι.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ παιδί μιλοῦσαν μὲ τὴν εὐχαρίστηση ἐκείνη ποὺ μᾶς προξενεὶ στὴν κακοκαιριὰ ἢ στὴ γῆ, τὸ ἀσυλὸ. Ὁ γυρολόγος ἔλεγε πὼς ὀνομαζόταν Μπελιζαίρ κι' ἦταν ὁ πρωτότοκος σὲ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια. Καθόνταν στὴν «ὁδὸς Ἑβραίων», στὸ Παρίσι, αὐτός, ὁ πατέρας του, οἱ τρεῖς ἀδερφοὶ του κι' οἱ τέσσαρις ἀδερφές του. Ὅλοι αὐτοὶ ἔκαναν ψάθινα κάπ' ἔλλα γιὰ τὸ καλοκαίρι, κιοκέττα γιὰ τὸ χειμῶνα καὶ, ἅμα γινόταν ἡ πρηνιμάτια, ἄλλοι γύριζαν στὰ πράσινα κι' ἄλλοι στίς ἐπαρχίες γιὰ νὰ τὴν πουλοῦν.

—Καὶ πηγαίνεις μακριά; τὸν ρώτησε ὁ Τζάκ.

—Ὁὐ! φτάνω κι' ὡς τὴ Νάντη, ποὺ ἔχω μιὰ ἀδερφή παντρεμένη.

—Θάναϊ πολὺ κουραστικὸ γιὰ σένα ποὺ περπατεῖς τόσο δύσκολα...

—Φοβερά!.. Τὸ βράδυ μόνον ἀνακουφίζομαι λίγο, στὰν πετῶ πιά αὐτὰ τὰναθεματικὰ κειμήλια. Μὰ καὶ τότε δὲ νοιώθω μεγάλη εὐχαρίστηση, γιὰτὶ συλλογιέμαι πὼς θὰ τὰ ξαναθάλω.

—Καὶ γιὰτὶ δὲν ἀφίνεις νὰ πηγαίνουν ὡς τὴ Νάντη οἱ ἀδερφοὶ σου;

—Εἶναι μικροὶ ἀκόμα γιὰ μεγάλες περιόδους. Ἐπειτα ὁ γέρος μας ἔχει ἀδυναμία μὲ τοὺς μικρούς, τοὺς θέλει κοντὰ του. Ἐ, ἐγὼ εἶμαι ἄλλο... Ἐμένα μ' ἀφίνει...

Τοῦ φαινόταν πολὺ φυσικὸ νὰ γαπαῖ ὁ πατέρας περισσότερο τὰ δέξερτα του ἀπ' αὐτόν. Καὶ κοιτάζοντας τὰ μεγάλα κίτρινα παπούτσια του, ἐπρόσθεσε:

— Ἄς μπορούσα μόνον νὰ κανα ἓνα ζευγάρι παραγγελιά!..

Ἡ θύελλα ἔξω λουσούσε. Βροχή, ἀέρας, βροντές, ἔκαναν ἓναν κρότον τρομακτικόν. Δὲν ἀκουγόταν πιά ποὺ μιλοῦσαν κι' ὁ Μπελιζαίρ εἶχε πάψει τίς ιστορίες του, ἐξακολοθώντας νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ σιωπηλός, στὰν ἀξαφνὰ ἀκούστηκε στὴν πόρτα κτύπος δυνατός ποὺ ἔκαμε τὸν Τζάκ νὰ χλωμιάσῃ.

—Νὰ τοὺς! ψιθύρισε ἄχ, ὁ Θε μου! Ἦταν ὁ Νταρζαντόν μὲ τὴ γυναίκα

του. Δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ γυρίσουν τόσο νωρίς, ἀλλὰ ὁ φόβος τῆς βροχῆς τοὺς ξεσήκωσε. Ἄν κι' ἔτρεχαν ἀπὸ δρόμο, δὲν πρόφτασαν: εἶχαν γίνει μουσικίδι κι' ὁ ποιητής, ποὺ φοβόταν πολὺ τὴν ὀγεία του, ἦταν καταφουρτισμένος.

—Φωτιά στὴ σάλα γρήγορα, Ἰδα!

—Ναί, ναί, ἀμέσως!

Μα καθὼς τινάζονταν κι' ἀνοίγαν τίς ὀμπρέλλες τοὺς, γιὰ νὰ τίς ἀφίσουν νὰ σταγνώσουν ἀπέξω, ὁ Νταρζαντόν εἶδε ἐκπληκτός πὼς μιὰν ἀκρὴν τὴν πελώρια στίβα τῶν παναμάκων.

—Τ' εἶν' αὐτὰ; ἔκαμε.

Ὁ Τζάκ παρακαλοῦσε τώρα νὰ νοίξη ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν καταπιῇ, μαζὶ μὲ τὸ μουσαφίρη του καὶ τὸ στρωμένο τραπέζι. Μὰ τάτοιο θαῦμα δὲν ἔγινε. Κι' ὁ Νταρζαντόν μπήκε στὴν τραπέζαρια, ἔρριξε μιὰ ματιά καὶ τὰ κατὰλαβε ὅλα.

—Ἐλα λοιπόν, Ἰδα, νὰ ἰδῆς!.. φώναξε μὲ εἰρωνεία. Δὲ μοῦ τόπος πὼς ὁ κύριος Τζάκ ἔχει σήμερα ἐπισκέψεις! Ὅριστε! ὁ κύριος δέχεται καὶ τρατάρει τοὺς φίλους του!..

—Ὁ, Τζάκι Τζάκι!.. ἔκαμε ἡ Ἰδα.

—Μὴ τὸν μαλόνετε, κυρία, δοκίμασε νὰ ἐπεμβῇ ὁ Μπελιζαίρ ἐγὼ φταίω...

—Ἐσεῖς, κύριε, νὰ σιωπαίνετε! τὸν ἐκλοφισμένον ὁ Νταρζαντόν.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἐξακολούθησε βάνουσα:

—Καὶ νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρη νὰ τοῦ δίνης ἀμέσως, μὴ φωνάξω τὸ χωροφύλακα, νὰ σὲ μάθῃ αὐτός πὼς μπαίνουν στὰ ξένα σπύτια!.. Ἐλα, δρόμο, μπαγαπόντη!..

Ὁ κακόμοιρος ἐκείνος, ποὺ τὸ ἐπάγγελμα τὸν εἶχε συνειθισμένο σ' ἔλους τοὺς ἐξευτελισμούς, φορτώθηκε γρήγορα τὸ πανέρι του, ἔρριξε μιὰ θλιθερὴ ματιά στὰ τζάμια ποὺ τὰ δέρινε ἢ μπόρα, ἄλλη μιὰ, γεμάτη εὐγνωμοσύνη, στὸ μικρὸ Τζάκ, ἔσκυψε μονόμπαπαντα γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ καὶ, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, σκυμμένος πάντα, βγήκε στὸ δρόμο,

«Ὁ Τζάκ τὸν ἔβλεπε μ' εὐχαρίστηση νὰ κόβῃ κάτι πελώριες φέτες...» (Σελ. 213, στ. α')

στη ραγδαία βροχή, που κρότησε πάνω στους παναμάδες του σά χαλάζι.

Έκλεισαν πίσω του την ξόπορτα και γύρισαν στην τραπεζαρία. Σώπαιναν δλοι. Η κυρά-Παγώνα άναβε στο τζάκι κλαδιά, ή Ίδα πολέμοσε να στεγνώση το σακάκι του Νταρζαντόν κι αυτός, με τάνε μανικοπουκάμισα, σουλατσάριζε θυμωμένος.

Άξαφνα, περνώντας μπροστά από τόν τραπέζι, είδε τόν ζαμπόνι, τόν ζαμπόνι του, που τόν μαχαίρι του γυρολόγου, κινούμενο απ' τήν άχόρταγή του πείνα, τόν είχε κατακόψει, τόν είχε άνοιξει τρώπε βαθειές, τόν είχε ρημάξει!

Έχλώμιασε απ' τόν κακό του.

—Ω, μ' αυτό δέν τόν είχα ιδεί! φώναξε και τόν ζαμπόνι μου άκόμα;!

—Τί; πείραξαν και τόν ζαμπόνι; ρώτησε ή Ίδα, γυρίζοντας άπό τόν τζάκι, κατάπληκτη μπροστά στην άνήκουστη άσθάδα.

Η κυρά Παγώνα έπρόθεσε:

—Έγώ τού τόν είπα πώς δ κύριος θά μάλωνε άν άδινε ζαμπόνι αυτού τού γούφου... Έ, μάν τόν παιδί δέν ξέρει... παιδί, βλέπεις!

Κι' ό ίδιος ό Τζάκ συναιστώνθηκε τώρα τί είχε κάνει και, τρέποντας δλος, ψιθύρισε:

—Μέ συγχωρείτε...

—Α, μάλιστα, να τόν συχωρέσουν! Σά να μής ήξερε τόν μάθημά του ή σά να είχε λερώσει τή μπλούζα του!

Ο πατριός τόν άρπαξε άπό τάν μπράτσα, τόν τράνταξε σύσσωμο, τόν σήκωσε ψηλά σά να θέλει να τόν δείξη τήν άδυναμία του. Και τόν άρχισε:

—Πώς τόλμησες έσύ ν' άγγίξεις τόν ζαμπόνι μου; Με ποιά δικαίωμα, ε; Δέν ήξερες πώς δέν ήταν δικό σου; Και πρώτα-πρώτα, τίποτα δέν είναι δικό σου έδώ μέσα. Τόν κρεβάτι που κοιμάσαι, τόν ψωμί που τρώς, όλα τάνε χρωστάς στην καλοσύνη μου, στην ευσπλαχνία μου! Γιατί καταχαράσαι λοιπόν; Ποιάς είσαι σό; Παιδί μου είσαι; Πατέρας σου είμαι; Όχι! λοιπόν; Με τί δικαίωμα, ε; με τί δικαίωμα;

Σταμάτησε, βλέποντας τάνε πεπιεσμένα, τάνε έκταυτικά γνεφίματα τής Ίδας. Κι' άφρίζοντας πού δέν μπόρεσε να πη κι' άλλα, να ξεθυμάνη, ό κακός άνθρωπος άφησε τόν παιδί, άνέδηκε στην κάμαρά του και κλειστήκε μέσα βροντώντας τήν πόρτα.

Ό Τζάκ άπόμεινε χλωμός και βαυδός μπροστά στην μητέρα του. Κι' αότη ή άμοιρη, σηκώνοντας τάνε χέρια ψηλά, ρώτησε πάλι τόν Θεό τί κακό τού είχε κάνει, για να τή βασανίζε έτσι στην ζωή...

Η ζωή, άλήθεια, στις Καστανούλες ήταν πιά πολύ δύσκολη για δλους. Και μέσ' στις άλλες τής δυσχέρειας, προστέ-

θηκε και μιάν άρρώστια τού Νταρζαντόν. Ο ποιητής άρρώστιας απ' τόν στομάχι του. Δέν ήταν τίποτα σοβαρό, μά δ έγωιστής πού μεγαλοποιούσε όλα τάνε δικά του, πρώτα έπεις τόν έαυτό του πώς ήταν έτοιμόθάνατος κι' έπειτα τρομοκράτησε και τούς άλλους. Η Ίδα έγινε πιά ή νοσοκόμα του. Προσπαθούσε ή δύστυχη να τόν κάνη δλες τίς έπιθυμίες, να τόν ίκανοποιεί δλες τίς ιδιαιτησίες και τίς έλάχιστες. Ο άρρωστος ήθελε προπάντων ήσυχία. Δέν μπόρεσε νακούει τόν παραμικρό θόρυβο στό σπίτι. Γι' αυτό ή Ίδα δέν άφινε κανένα να μιλήση ή να περπατήσει δυνατά.

—Σιωπή! τούς έλεγε κάθε στιγμή. Είναι άρρωστος!

Όπως άλλη φορά έλεγε εεργάζεται. Γιατί τώρα ό ποιητής δέν εργαζόταν καθόλου. Η άρρώστια, φανταστική τόν περισσότερο και προσποιημένη, χρησίμευε για πρόφαση στην όκηγρία του, στην στερήσή του και στην άπεριά του.

Όρες δάκρυες καθόταν χαπλωμένος χωρίς να κάνη τίποτα, ούτε να διαβάση, ούτε να μιλή και σχεδόν ούτε να σκέπτεται. Μόνο για φαί είχε άρεση. Κι' όταν θυμόταν τήν «Κόρη τού Φάουστ», μουρμούριζε:

—Θά ζήσω άραγε να τήν τελειώσω;

Η άρρώστια του Νταρζαντόν έκαμε ταχτικό έπισκέπτη τού σπιτιού τόν γιατρό Ριδάλ. Η πελατεία τού καλού αυτού ανθρώπου ήταν άπλωμένη σέ μιάν έκταση άπό δέκα τούλάχιστο τετραγωνικές λεύγες και σέ κάθε γωνιά δρόμου παραφύλαγαν τόν πέρασμά του για να τόν καλόν. Έμπαινε πάντα χαρούμενος, ζωηρός, με τίς τέσπετες τής ρεδιγκότας του γεμάτες φυλλάδια πού τάνε διάβαζε, πηγαίνοντας, είτε με τάνε πόδια είτε με τ' άμάξι του. Η Ίδα τόν δεχόταν στό διάδρομο με περιλυπό ύφος και τούλεγε σιγά:

—Άχ, γιατρέ, έλάτε γρήγορα! Δέν ξέρετε σέ τί κατάσταση είναι σήμερα ό καίμενος ό ποιητής μας!

—Όχι δά! τής άπαντούσε τίποτα δέν έχει, διασκεδάση θέλει μόνο.

—(Άκολουθεί)

Όπως άλλη φορά έλεγε εεργάζεται. Γιατί τώρα ό ποιητής δέν εργαζόταν καθόλου. Η άρρώστια, φανταστική τόν περισσότερο και προσποιημένη, χρησίμευε για πρόφαση στην όκηγρία του, στην στερήσή του και στην άπεριά του.

Όρες δάκρυες καθόταν χαπλωμένος χωρίς να κάνη τίποτα, ούτε να διαβάση, ούτε να μιλή και σχεδόν ούτε να σκέπτεται. Μόνο για φαί είχε άρεση. Κι' όταν θυμόταν τήν «Κόρη τού Φάουστ», μουρμούριζε:

—Θά ζήσω άραγε να τήν τελειώσω;

Η άρρώστια του Νταρζαντόν έκαμε ταχτικό έπισκέπτη τού σπιτιού τόν γιατρό Ριδάλ. Η πελατεία τού καλού αυτού ανθρώπου ήταν άπλωμένη σέ μιάν έκταση άπό δέκα τούλάχιστο τετραγωνικές λεύγες και σέ κάθε γωνιά δρόμου παραφύλαγαν τόν πέρασμά του για να τόν καλόν. Έμπαινε πάντα χαρούμενος, ζωηρός, με τίς τέσπετες τής ρεδιγκότας του γεμάτες φυλλάδια πού τάνε διάβαζε, πηγαίνοντας, είτε με τάνε πόδια είτε με τ' άμάξι του. Η Ίδα τόν δεχόταν στό διάδρομο με περιλυπό ύφος και τούλεγε σιγά:

—Άχ, γιατρέ, έλάτε γρήγορα! Δέν ξέρετε σέ τί κατάσταση είναι σήμερα ό καίμενος ό ποιητής μας!

—Όχι δά! τής άπαντούσε τίποτα δέν έχει, διασκεδάση θέλει μόνο.

—(Άκολουθεί)

ΟΡΦΑΝΕΙΑ

Σέ Σένα, Μητέρα.

Χρόνια τώρα, κάθε μέρα βλέπω να φιλή τόν παιδί της μιάνε Μητέρα με σιωπή.

Δάκρυ χόνω κι' όνειρεθύ τόν θεομόφιλη τής Μαιμιάς μου και ζηλεύω τόν παιδί.

Σχίζει θλίψη τήν καρδιά μου πούμαι όρφανό, φέρονω πρός μου τή Μαιμιά μου και πονώ!

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

[Συνέχεια και τέλος' έδε σελ. 206.]

Έλλη.—Ναι. Άν ήξερες. Μιάν έλόκληρη ιστορία. Τή μέρα πού μου τόν φέρανε άπό τόν κατάστημα, ήρθα να τόν δοκιμάσω έδώ άκριδός, στην τουαλέτα μου. Έτσι καθός τόν έβαλα και παρατηρούσα, είδα μέσα από τόν καθρέφτη δυό μάτια να καρφώνονται άπάνω μου και να με κοιτάν άνοιχτά, μ' ένα άλλόκοτο καίτιαγμα, πίσω από τή τζαμπορτα αυτή. Δέν ξέριες.

Μ' έπιασε κάτι σαν πυρετός, μιάνε θολούρα σέκεπασε τάνε μάτια μου. Κάτι σαν ζάλη. Κι' όταν κατόρθωσα πάλι να συγκεντρωθώ και να κοιτάξω καλά, είδα πώς τάνε μάτια αυτά πού καρφώνοντουσαν πάνω μου τόσο άλλόκοτα, έτσι σαν άγρια, ήσαν τάνε μάτια τής...

Μάχη.—Τάνε μάτια...

Έλλη.—Τής Μαρίας! Τόνεγαλα και τόνερα μες στην ντουλάπα. Δέν ήθελα να τόν ξαναδάλω. Μούκανε κακό πού τόνελεπα. Και σαν έπιχειρήσα άργότερα να τόν ξαναφορέσω, ό ίδιος πονοκέφαλος, ή ίδια ζάλη μ' έπιασε. Βρήκα διάφορες αίτιες, πώς δέ μ' άρεσε, πώς πέρασε ή μούδα, και κατάφερα τή μητέρα να δεχτεί να τόν χαρίσουμε στην Μαρία. Η μητέρα δέχτηκε. Μά έκαινη...

Μάχη.—Φαντάζομαι τή χαρα τής!

Έλλη.—Έτσι φανταζόμουν κι' έγώ. Μά τί θάλεγε σά μάθαινες πώς ή Μαρία άρνήθηκε να τόν δεχτεί;

Μάχη (μ' έκπληξη).—Δέν τόν δέχτηκε;!

Έλλη.—Ναι! Προφανήστηκε χίλιες-δυό αίτιες. Πώς δέν βγαίνει όξω, πώς είναι θλιμμένη και άλλα. Μά είναι ένα πράγμα πού με ρίχνει σέ μιάνε παράδοξη περιέργεια. Φαντάσου πώς πολλές φορές ύστερα απ' τήν άρνησή της, τήν έπιασα τυχαίως, να σέκει μπροστά στον καθρέφτη και να προσπαθή να φορέσει τόν καπέλλο αυτό πού δέ δέχτηκε.

Μάχη.—Τώος να τόν μετάνοιωσε κατόπι πού άρνήθηκε. (Υστερα από μικρή παύση). Έλλη, κάτι έχω να σου πώ. Δέν ξέριες πώς θάθελα να δέλωπα αυτή τή σκηνή. Ηθελα νακούγα τί θάλεγε όταν θά παρουσιαζόμαστε ξαφνικά μπροστά της. Μού φαίνεται πώς τόν κορίτσι αυτό κρύβει κάτι μέσα τής, κάποιον πόνο ίσως, κανένα μεγάλο μυστικό, πού δέ θά μας άνοιγόταν να τόν μαρτυρήσει.

Έλλη.—Μά είναι άργά, Μάχη, άλλη μέρα. Τώρα δέν έχουμε καιρό.

Μάχη.—Όχι. Μή μού τόν άρνηθείς αυτό, Έλλη. Πόση ώρα θά κάνομε. Έπειτα δέν φάνηκε άκόμα ή δεσποινίς Δήμα. Έχουμε καιρό.

Έλλη.—Άφού έπιμένεις... Μά πώς θά τάνε καταφέρουμε;

Μάχη.— Πώς; (Υστερα από λίγη σκέψη.) Ά! βρήκα! Θα κάνομε πώς φεύγομε. Έσύ θά τής φωνάξεις και θά τής πεις να συγυρση. Τόν καπέλλο θά μείνει αυτό πού είναι. Μού φαίνεται πώς σαν θά τόν δει, δέν θά μπόρεσει ναάντισταθεί πάλι στην δύναμη αυτή πού τήν σπρώχνει. Έμεις θάμιασε κρυμένες πίσω απ' τήν τζαμπορτα. Και μόλις τή δούμε να τόν φορέση, φράπ!...

Έλλη.—Μά γρήγορα! Να κάνομε γρήγορα μήν τυχόν έρθει ό Νίκος και μές τάνε χαλάσει. (Πηγαίνει στην πόρτα και φωνάζει) Μαρία! Μαρία!

Μάχη (στην Έλλη πού πάει στην πόρτα).—Δέν πιστεύω! Θα τόν τράβηξε πάλι κανένας τόνος και δέν τόν κάνει έρεση να τόν άφισει άν δέν πάμε έμεις. Άφού άλλωστε δέν μας ενόχλησε ως τάνε τώρα! (Μπαίνει ή Μαρία.)

Έλλη.—Άκουσε, Μαρία! Έμεις φεύγομε. Συμμαζέφε λίγο τόν δωμάτιο, ε;

Μαρία (πού τόνεματι τής πέφτει στό καπέλλο χωρίς να κοιτάξει καθόλου τήν Έλλη).—Νά μείνετε ήσυχη, δεσποινίς. Θα είναι όλα έν τάξει σά θά γυρίσει. (Η Έλλη κι' ή Μάχη άλληλοκοιτάζονται.)

Έλλη.—Εύχαριστώ, Μαρία.

Μάχη.—Χαίρετε.

Μαρία.—Χαίρετε και καλή διασκέδαση. (Τίς συνοδεύει ως τήν πόρτα. Έκεί σέκει λίγο και τίς παρακολουθεί με λυπημένο βλέμμα. Έπειτα φωνά με κάποιον λάμψη χαράς στό πρόσωπο.)

Θά τόν φορέσω άκόμα μιάνε φορά! (Παίρνει τόν καπέλλο απ' τόν τραπέζι.) Και σήμερα, παρήξανο! μούάξει περισσότερο από κάθε άλλη φορά με τόν δικό μου. Νά κι' ή χρυσή κορδέλιτσα του άκόμα. (Με κάποιον λυπή.) Και να μής προφτάσω να τόν χαρώ κι' έγώ!... Όταν δυό φορές δέν τόνεδαλα, πόσο φάνταξα τήν ήμέρα τής Παναγίας στην εκκλησία. (Πίσω απ' τήν τζαμπορτα φαίνονται τώρα ή Μάχη κι' ή Έλλη πού παρακολουθούν.)

Μάχη (άπ' έξω σιγά).—Δέν τόνεδαλε άκόμα. Να τώρα έτοιμάζεται! Έτσι έπως σόβπα, Έλλη!

Μαρία (βάζοντας τόν καπέλλο).—Όπως τήν ήμέρα τής γιορτής μου στην Σμύρνη! Μονάχα τώρα είμαι πιά αδύνατη, λίγο πιά χλωμή... (σαν σ' όνειρο.) Νά τώρα, θάρθει κι' ή μητέρα μου άπό πάνω να με φιλήσει... Έλα, μητέρα... Μά γιατί άργείς τόσο! (Μπαίνουν τάνε κορίτσια, προσποιημένα πώς κουβεντιάζουν. Η Μαρία ξαφνιασμένη μαζώνεται στην γωνιά βουβή και σκυφή χωρίς να προφτάσει να βγάλει απ' τήν ταράχη τής τόν καπέλλο.)

Έλλη (με προσκοίηση).—Μπιά! Σό είσαι, Μαρία; Τί έμπαρφα πού σου πάει! (Η Μαρία κάνει να τόν βγάλει.)

—Ό! έχι! Άς το. Μή. Γιατί άρνήθηκες να τόν δεχτείς; Κράτησέ το. Δικό σου είναι. Δέν ξέριες πώς θά μ' εύχαριστήσεις.

Μαρία (σασκισμένα).—Όχι! σάς εύχαριστώ. Έτσι τόνεδαλα. Δέν θέλω. Συχωρέστε με... (Με κάποιον συγκίνηση). Δέν κάνει να φορέσω τέτοια έγώ. Η μητέρα μου... Ο πατέρας... Συχωρέστε με... Δέν θά ξαναγίνει αυτό. Σάς τόν υπόσχομαι...

Έλλη.—Μά δέν έκανε τίποτα. Δικό σου ήταν. Γιατί δέν θέλεις; Άν δέ σ' άρεσει, μή τόν βάλεις. Πάρ' τόν όμως...

Μάχη (γλυκά, χαϊδευτικά).—Έλα, Μαρία. Μήν κανεις να λυπηθεί ή Έλλη. Έκείνη σ' αγαπάει τόσο πολύ...

Μαρία (σιγά).—Μά κι' έγώ... Σάς εύχαριστώ. Δέ θέλω όμως. (Βγάει τόν καπέλλο και τόν άφίνει σιγά-σιγά με κα-

ποια ελάβετα πάνω στό μαμάρο τής τουαλέτας.) Σας εύχαριστώ και πάλι. Μά δέν μπορώ. Μού φτάνει, μονάχα μιάνε στιγμή ευτυχίας. (Πέφτει σ' ένα καθίσμα με λυγμούς.)

Έλλη (με καταφανή συγκίνηση).—Έλα, Μαρία. Μήν κλαίς. Γιατί να κλαίς; Δέν κάνει να κλαίς σήμερα. Η σόχασε, θά ξεμειώσει και για σένα μιάνε καινούρια ευτυχισμένη μέρα. (Άργά, πνιχτό τόν κλάμμα τής Μαρίας, Άπέσω φτάνει τόν τραγούδι τού Νίκου:

Στό βάθος κει κάρηει ή άδη χουσίγλη, δροσάτη... (Στην πόρτα φαίνεται τώρα ό Νίκος και, καθός βλέπει τόν συμπλεγμα έκείνο, παύει τόν τραγούδι και μένει έκστατικός στό κατάφλι τής πόρτας. Η αιδαία πέφτει άργά-άργά.)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΓΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'

—Ποιάς είν' αυτός και τί θέλει έδώ; ρώτησε αδοτηρά ό κ. Δήμαρχος. Κι' ό ταγματάρχης Μπαμπούμας, πού εγνώριζε τόν άμαξά τών σεβαστών φιληνάδων του, είπε:

—Δικός μας άνθρωπος, κύριε Δήμαρχε. Λέγε, Φακή, τί συμβαίνει. —Κύριοι! κύριοι! άρχισε τότε ό Φακής με τρέμουσα φωνή. Η άρκουδά πού έτοιμάζεστε να κυνηγήσει, είναι τόν άγριότερο, τόν πονηρότερο και τόν δυνατότερο θηρίο τού κόσμου!... Φαντάσθητε, κύριοι, ότι έβιασε τήν πόρτα τού σπιτιού μας, μπήκε μέσα, μ' έροξε μένα χάρω μ' έν' άπλό χτύπημα τού ποδιού

της.—μάλιστα, κύριοι!—κι' άρχισε να πστά στό κεφάλι τών δυστυχισμένων κυράδων μου τίς λάμπες, τάνε σιαμνιά, τάνε τραπέζια, δτι έβρισκε. Κι' άφού μές ένόμισε νεκρούς κάτω απ' τάνε έρείπια τών επίπλων, στρώθηκε σάνε νοικοκυρά στην τραπεζαρία κι' έφαγε τόν περιδέραιο. Ούτε φαί μές άφησε, ούτε κρασί, ούτε τίποτα. Αυτά, κύριοι, ήρθα κατά χρέος να σας πώ, και τώρα πάρτε τάνε μέτρα σας!

Η διήγηση αυτή τού Φακής, μισοαληθινή, μισοφευτική, έκαμε τούς γενναίους έθνοφρουρούς να μουνδιάσουν. Άλλά ό ταγματάρχης Μπαμπούμας τούς ενθαρρύνει πάλι με τή βροντόδη του φωνή:

—Έμπρός, κύριοι! Άκολουθήστε με! Ξεκινη πρώτος. Οί άλλοι τόν ακολουθούν. (*Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΓΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ είπα κάτι την άλλη φορά για τις εργασίες της Εταιρείας που φέρνει στην Αθήνα τη θάλασσα. Μ' αυτό τον τρόπο θα επαρκέσουν προσωρινά στις ανάγκες του αυξημένου πληθυσμού, ως που να τελειώσουν οι άλλες εργασίες που γίνονται στο Μαραθώνα και που θα υδρεύουν την πόλη μας με αφθονία.

Τί πρόβλημα, αλήθεια, κι' αυτό του νερού και πόσα χρόνια μας βασανίζει άλυτο! Η πρωτεύουσά μας, βλέπετε, — και μπορούσαμε να κάμουμε άλλη πόλη πρωτεύουσα της Νέας Ελλάδας από την παλιά, την ενδοξη, την άλλοτε μητρόπολη αυτή του κόσμου, την Αθήνα; — έτυχε να βρίσκεται μακριά από τη θάλασσα και να μην έχει ποταμό. Γιατί ο Πισσός κι' ο Κηφισός, οι πολυύμηνοι, δεν είναι πιά παρά ξεροπόταμα. Στην αρχαιότητα μπορεί ναχαν και νερό σήμερα δεν έχουν σχεδόν παρά χαλκίγια και σκουπίδια. Έτσι ή νέα πύλη που μεφάλωνε δλοένα, υδρευόταν με δυσκολία από το παλιό αδριάνειο υδραγωγείο, από τις ισχνές πηγές που βρισκόταν στα περίχωρα κι' από τα λιγυστά πηγάδια.

Σχέδια, συζητήσεις, προτάσεις, συμφωνίες για μεγαλύτερη υδρευση, γινόνταν κάθε τόσο. Έμεναν όμως πάντα στο χαρτί. Γιατί ταπεινά ατομικά συμφέροντα έμπαιναν στη μέση και, με σοφισματα, με φέμματα, με φουσκωμένα λόγια, εμπόδιζαν το μεγάλο συμφέρο, το γενικό. Η αντιπολίτευση, παραδείγματος χάρη, δεν άφησε τότε την Κυβέρνηση να φέρη τα νερά της Στυμφαλλίας, για να μην αποκτήση πολιτική δύναμη και μείνη περισσότεροι. Η οικηπουροί των περιχώρων χαλούσαν τον κόσμο, όταν επρότεινε κανείς να καταβρέχονται οι δρόμοι και να καθαρίζονται οι υπόνομοι με θάλασσα.

Γιατί πολλές φορές επροτάθηκε ή μεγάλη αυτή οικονομία. Έπειδή όμως με τα νερά των υπονόμων, — αυτά τα βρώμικα, τα έλεινά, τα γεμάτα μικρόβια, — ποτιζόνταν τότε οι λαχανόκηποι, αντιδρούσαν οι κηπουροί, δεν θάχαν πιά την ευκολία τους: το νερό των υπονόμων θάχε άλατι, δεν θάκανε για πότισμα. Θάταν έτσι υποχρεωμένοι να ζητήσουν ποτιστικό νερό απ' άλλου, να διοχετεύσουν, να νοήσουν πηγάδια, να ένοχηθούν, να ξεδεψουν. Έβλαξαν λοιπόν ανθρώπους να γράφουν και να φωνάζουν πως το καταβρέγμα με θάλασσα θάταν καταστροφή, πως το άλατι θάβλαπτε στα μάτια, στο στήθος, κι' άλλες ένα σωρό τέτοιες ψευτιές κι' άνοησιες.

Το κοινό τις πίστευε, ή Κυβέρνηση υποχωρούσε κι' οι κηπουροί άφινόνταν έλευθεροι να ποτίζουν με τα βρωμόμενα των υπονόμων. Έτσι βλες οι άρρώστειες του κόσμου λυμαινόταν τους Αθηναίους από τη βρώμα των υπονόμων και τα μικρόβια των λαχανικών, για να μην τους βλάψη τάχα στα μάτια ή στους πνεύμονες το άλατι της θάλασσας. Με άλλους λόγους, αυτό που θάγινη τώρα, μπορούσε ναχε γίνει από χρόνια και ναχανε γλυτώσει απ' όλα τα κακά της λειψυδρίας, αλλά το εμπόδιζε το ατομικό συμφέρο μερικων ανθρώπων, που προτιμούσαν, για να μην ένοχηθούν λιγάκι αυτοί, να κρατούν στη δυστυχία όλου του πληθυσμού!

Κι' αυτό, παιδιά μου, πρέπει να ζήρετε πως συμβαίνει στον κόσμο συχνά: Το συμφέρο φανάζει, το συμφέρο — αντιδρά, το συμφέρο εμπόδιζει. Γι' αυτό, όταν ακούτε μεγάλα λόγια, να δυσπιστήτε. Και θυμόμαι τώρα κάτι που συνέβηκε τελευταία: Η Κυβέρνηση ήθελε να δώση την άδεια σε μία Εταιρεία να καλλωπίση και να εκμεταλλευθη το Λυκαβητό. Θάκανε όρατα πράγματα και πάνω δδοντωτό σιδηρόδρομο, πάρκα, αναψυκτήρια, θέατρα, ξενοδοχεία. Ο λόφος, ο άρχιστος σχεδόν σημερα; θά γινόταν εν' από τα ωραιότερα κέντρα αναψυχής, προπάντων για το καλοκαίρι. Άνθρωποι όμως που τάχαν με την Εταιρεία έκειλη, βάλθηκαν να το ματαιώσουν. Κι' έκαμαν τέτοια έκαστρατία στον τύπο, κι' έδωλαν τόσους λόγους, αρχαιολόγους, διανοούμενους, ποιητές, να πουν. — και πολλοί «καλή τη πίστει», — πως θάταν άσχημια, άκαλαισθησία, βεδήλωση, καταστροφή του θείου λόφου και καθέξής, — έλο και μεγάλα λόγια, — ώστε η Κυβέρνηση επηρεάσθηκε και δεν έδωσε την άδεια της. Ακόμη μιά φορά ένα ατομικό μικροσυμφέρο, αντίθετο, εμπόδισε να γίνη κάτι καλό.

Θέλετε κι' άλλο παράδειγμα; Είναι πολύ πρόσφατο και πολύ θλιβερό: Θάκούσατε βέβαια για τη νέα εκπαιδευτική αναμόρφωση, για τη βελτίωση των σχολικών βιβλίων, για τον καθαρισμό της γλώσσας τους, για την εξύψωση της ύλης τους, για την απολύτρωση του Σχολείου από τους πλοκάμους των έθνοκτόνων Μαλλιαρών. Πόσα μεγάλα λόγια! Και για τί έλ' αυτά; Για να καταργηθούν τα έγκεκριμένα σχολικά βιβλία, — ο «Καλός Δρόμος» μου παραδείγματος χάρη, — και να έγκριθουν άλλα, γραμμένα βιαστικά, στο γόνατο, από μερικούς βέβαια άσυνειδητους συμφεροντολόγους. Και να, αυτοί κατάφεραν να προκηρυχθώ Διαγωνισμός προς συγγραφήν άναγνωστικών για τις έξι τάξεις του Δημοτικού, με προθεσμία μόλις δυο μηνών, παιδιά μου!

Αν είναι δυνατό να γίνη βιβλίο σε δυο μήνες, και βιβλίο καλύτερο από τον «Καλό Δρόμο» που ένω έκαμα δυο χρόνια να τον γράψω! Κι' ένω ή γλώσσα μένει ή ίδια, — για τις κατώτερες τουλάχιστο τάξεις, ή δημοτική, — και το πρόγραμμα το ίδιο, κι' ή ύλη ή ίδια, δεν άφινουν τα έγκεκριμένα για ένα ακόμα χρόνο τουλάχιστο και να κάμουν ένα Διαγωνισμό για καλύτερα βιβλία με την ήσυχία τους παρά τα καταργούν άμέσως όλα και κάνουν τον βιαστικό αυτό Διαγωνισμό, που θα επιτρέψη να εισαχθούν όποιαδήποτε βιβλία δικά τους. Το συμφέρο, τίποτ' άλλο! Δυσπιστήτε λοιπόν όταν ακούτε μεγάλα λόγια. Τις περισσότερες φορές έχουν τα πιο ταπεινά έλατήρια και κρύβουν τους πιο ιδιοτελείς σκοπούς.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα από JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η νέα έκαμε νόημα κι' οι πόρτες της στοάς ξεανάκλεισαν με τον έλαφρότατο κρότο μιας μηχανής που είναι λεπτότατα φτιασμένη.

Όταν βρέθηκαν στο πάρκο, ή νέα, πριν να φύγη, γύρισε κι' είπε στο μηχανικό:

— Κύριε, θέλω να το νοιώσετε απ' αυτή τη στιγμή ότι σε σας θεωρώ πιά σαν αϊχμάλωτο, αφού πληρώσατε τα λύτρα σας, αλλά σαν συνεργάτη μου που ενδιαφέρεται για μιά κοινή μας υπόθεση. Είμαι βέβαια υποχρεωμένος να σας κρατήσω ως την ημέρα που σας όρσει, αλλά στο διάστημα αυτό θα διάτάξω να μην σας επιτηρούν σχεδόν καθόλου. Όσο για τα παιδιά, αυτά είν' ελεύθερα και τους δίνω το δικαίωμα να κυκλοφορούν σ' όλα τα μέρη της κατοικίας μου.

Χαϊρέτησε με το χέρι κι' έφυγε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της.

Αυό μέρες! Μόνο δυο μέρες, κι' ύστερα θά ήταν έλευθεροι! Ο κ. Καρινού γύρισε καθουσαχημένος στο δωμάτιό του κι' εκεί μ' ευχάριστη έκπληξη είδε το μηχανήμα τοποθετημένο σ' ένα τραπέζι.

Δε χωρούσε αντίλογια ότι ή συμπεριφορά του άρχηγού άπέναντι του ήταν άμεμπτη. Οι άνησυχίες του τώρα πιά είχαν υθύσει. Όσο για τα παιδιά, αυτά άποφάσισαν άμέσως να έπωπεληθούν από τις καινούργιες ευκολίες, που τους έδιναν. Πέρασαν κι' είδαν μαζί όλα τα διαμερίσματα, όπου ως τώρα τους άπαγόρευαν να μπου. Ανακάλυψαν μάλιστα στο πάρκο ένα χαριτωμένο κίωσο, μέσα σε μιά λίμνη, όπου πρόβαλαν νούφαρα και λωτοί. Μιά θαυμάσια βαρκούλα

τους προσαχούσε να κάμουν τον περιπάτο τους. Μπήκαν μέσα με χαρά και, αφού έκαμαν το γύρο της λίμνης, μπήκαν στο ποταμάκι και πέρασαν από όλες τις μεριές του μεγάλου πάρκου.

Την ώρα του τσαγιού, ή Λούση πήγε να βρή τον πατέρα της. Ο Φραγκίσκος όμως, που περισσότερος εξακολούθησε τον περιπάτο του και τις έξερυνσεις του σ' όλες τις μεριές της κατοικίας. Ανακάλυψε τους σταύλους, τα γκαράζια και δοκίμασε να πιάση κουβέντα μ' έναν οδηγό, που τον είχε γνωρίσει στο ταξίδι του με τους ελέφαντες.

Ηθελε να ρωτήση για τα πελώρια και περίεργα αυτά ζώα, μα ο οδηγός, ένας Ιθαγενής του Κάμποτς, δεν ένοιωσε γού από γαλλικά και με τα νόημα έδειξε πόσο στενοχωριόταν που δε μπορούσε να πιάση κουβέντα με το παιδί. Μα ξαφνικά, οά να του ήρθε μιά έμπνευση, πήρε το Φραγκίσκο από το χέρι και τον οδηγήσε, ανάμεσα από το πάρκο, σε μιά πυκνή συστάδα από μπαμπού, που έκρυβαν μίαν άλλη κρυφή υπόγεια είσοδο του σπιτιού. Ήταν ή είσοδος της κουζίνας, που βρισκόταν στα ύπαιγια.

Ο Φραγκίσκος δε μπορούσε να καταλάβη την ιδέα του οδηγού του. Μα ήταν παιδί περίεργο και, μιά που είχε την άδεια που ενδιαφερόταν για μιά κοινή μας υπόθεση. Είμαι βέβαια υποχρεωμένος να σας κρατήσω ως την ημέρα που σας όρσει, αλλά στο διάστημα αυτό θα διάτάξω να μην σας επιτηρούν σχεδόν καθόλου. Όσο για τα παιδιά, αυτά είν' ελεύθερα και τους δίνω το δικαίωμα να κυκλοφορούν σ' όλα τα μέρη της κατοικίας μου.

Ο Φραγκίσκος δε μπορούσε να καταλάβη την ιδέα του οδηγού του. Μα ήταν παιδί περίεργο και, μιά που είχε την άδεια που ενδιαφερόταν για μιά κοινή μας υπόθεση. Είμαι βέβαια υποχρεωμένος να σας κρατήσω ως την ημέρα που σας όρσει, αλλά στο διάστημα αυτό θα διάτάξω να μην σας επιτηρούν σχεδόν καθόλου. Όσο για τα παιδιά, αυτά είν' ελεύθερα και τους δίνω το δικαίωμα να κυκλοφορούν σ' όλα τα μέρη της κατοικίας μου.

— Βάι, βάι!... έκαμε ο μάγειρας κουνώντας θριαμβευτικά την κουτάλα που κρατούσε στο χέρι. Ένα Γαλλόπουλο δώ πέρα! Ω, να το χαρώ το πατριωτάκι, που μας ήρθε εδώ, στις ουφορές μας!

Ο Φραγκίσκος καταχάρηκε κι' αυτός που έβρισκε έναν πατριώτη και του είπε, σφιγγόντας του το χέρι: — Μεγάλη μου χαρά που βρίσκω εδώ ένα Γάλλο!

— Μάριος Ζουμής, από τη Μασσαλία! — Κι' εγώ! φώναξε το παιδί. — Από τη Μασσαλία και σό! Μα τότες είμαστε διπλά πατριώτες! Η γνωριμία είχε γίνει πιά κι' ο μάγειρας, με την ευκολία που χαρακτηρίζει τους μεσομηδρινούς, άρχισε να διηγείται την ιστορία του στο παιδί. Ήταν στρατιώτης στο πεζοναυτικό στο Σαϊγκόν κι' ο στρατηγός τον είχε παρμένον για όρδινάντα. Όλα

— Ε, δώ που τα λέμε, δεν είμαι και δυσχεραστημένος: μισθός καλός, όλα βολικά. Μα βλέπετε, μωρέ πατριώτα μου, έρχονται ώρες που θυμάμαι την κατακαυμένη τη Μασσαλία, και τότες πιά μην τα ρωτάς και μην τα γυρεύεις... — Δεν πρόκει να μείνετε εδώ. Ο χοντρός μάγειρας κούνησε το κεφάλι με λύπη. — Σάμπως μωδ φαίνεται πως δεν έβρεις που βρισκεσαι, μικρό μου. — Πολύ καλό δεν το ζέρω.

— Λοιπόν, πατριώτα μου, βρισκεσαι σ' έναν τόπο, απ' όπου δε βγαίνεις, κι' αν έχεις εκατό κεφάλια, που λέει ο λόγος: άρκει να μπής μιά φορά! — Κι' όμως εμείς θα βγομε σε λίγες μέρες. — Να το ιδώ και να μην το πιστέψω!

Μα βλέποντας ότι τα λόγια του στενοχωρούσαν και τρώμαζαν το παιδί, ο Μάριος προσπάθησε να μετριάζη αυτή την έντύπωση.

— Τώρα δε λέω, μπορεί να μάς κρατούν όμως εδώ πέρα, που είμαστε μικροί κι' ανήμποροι. Μα βλέπετε, πάντα τα μεγάλα φάρια...

Και για να γυρίση την κουβέντα, πρότεινε στο Φραγκίσκο: — Πάμε να ιδής τ' άρχοντικό μου; Είναι δυο οίκα, μην τα ρωτάς! Μήτε στη Μασσαλία δε βρισκεται! Κόπιασε να ιδής!

Ο Μάριος Ζουμής υποδέχθηκε το Φραγκίσκο στην κατοικία του, που ήταν αληθινά επιπλωμένη με τη λεπτότητα και το γούστο που χαρακτηρίζει όλα τα μέρη του παλατιού των Ερειπίων. Έδειξε στο παιδί τα τελειοποιημένα φουδούνια του,

«Ο Φραγκίσκος ένοιωσε ότι σηκώνόταν στον άέρα...»

τά φυγεία, τις κατασρόλες κι' όλες τις λεπτομέρειες της κουζίνας του. Τέλος του έδειξε, στη μέση του μαγειριού, ένα στρογγυλό τραπέζι, με διάμετρο τρία μέτρα πάνω-κάτω, που στηριζόταν σ' ένα κινητό πόδι και άνέβαινε ή κατέβαινε, όπως ή καμπίνα του άσανσέρ.

— Σε τί χρησιμεύει αυτό το τραπέζι; ρώτησε το παιδί με περιέργεια. Ο μάγειρας διάσασε μιά ατιγηή πριν άπαντήση. Μα ήταν τόσο ευχαριστημένος γιατί του δινόταν ευκαιρία να ικανοποιήση την έμφοτη τάση του προς τη φιλοσοφία και μάλιστα μ' έναν πατριώτη του, ώστε πήρε την απόφαση να φανερώση το μυστικό του.

— Πάνω σ' αυτό το τραπέζι, είπε σιγά-σιγά, τρώει τ' άφεντικό. (Ακολουθεί)

— Τό φαράκι, παιδάκι μου, το φαράκι! Δεν το έβρεις σου το φαράκι! — Ένοια σας, το ζέρω.

— Από τη στιγμή αυτή ημουν χαμένος. Παραμελούσα την υπηρεσία μου κι' άρχισα να γίνομαι στραδόφυλο. Τιμωρία, φυλακή, άλλο τίποτα! Κι' ένα πρωί, που λές, αυθαδίασα στο στρατηγό μου και ύστερα λιποτάχτησα. Τι νακανα τώρα; Αν με περνούσαν από στρατοδικείο... Ισόδια, να σε χαρώ, ισόδια, όχι παιζε γέλασε! Έκείνο το παλιόσκυλο μωδ είπε τότε να γίνω μάγειρας στο Σιδερένιο Χέρι. Κι' έγινα.

— Είσι' ευχαριστημένος εδώ; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

— Πάνω σ' αυτό το τραπέζι, είπε σιγά-σιγά, τρώει τ' άφεντικό.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΕΜΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΕΙ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΡΧΙΟΜΕΝΟ ΡΟΣΟΝ ΤΩΝ 22-23ΙΑ.

66ον Δελτίον Εισφορών
Από τό θσον Δελτίον ("Ιδρ
φύλ. 26ον) Δρ. 17.343.90
«Ψυχρή» > 10.—
'Ελένη Γ. Αποστολίδου > 12.50
«'Ιδρ» > 20.90
Δ. Π. Ν. > 5.—
Α. Γ. Γαρουσιάννης > 5.—
'Ερμηνεία Θ. Μακρή > 5.—
'Ατρόμητος 'Ελλη-
νόπαις > 5.—
'Ελασκώτης 'Αθηνά > 7.—
Δυσίξ Διαμαντοπού-
λου και Παφίλδ > 55.—
'Ενδλφ μέχρι 31/5/26 > 17.469.30

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνα-
κηρύσσεται, άν δεν συνοδεύεται υπό τοϋ δι-
καίματος, δη. 1 Ο.—Τά εγκρινόμενα ή
άνακηρύσσουσα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοερ-
μβρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α,
άνηκουν εις άγόρια και δια από Κ, εις νορ-
ριαιά.

Νέα Ψευδώνυμα: 'Αειθαλής, ά.
(ΒΚ). 'Ιβών, ά. Κεραυνός, ά.
(ΔΟΠ). 'Ακούρατος 'Ερευρέτης,
φ. (-). Ρολάνδος Κανδιάνο, ά.
Ροιμόνδος Μπρονό, ά. (ΝΤ). Γου-
λιέλμος Τέλλος, ά. (τι σίς μέλει);
Ζαγκομά, ά. (ΓΣ). 'Αφρόλουστη,
κ. (;) Κρυσοκαριμένη 'Αμμουδιά,
κ. (;). Τρελλοπαικίκο, κ. (;) και
Ζαίρα, κ. (ΠΠ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:
Νύμφη του 'Εβρου, κ. Παιλου-
λού, ά.

'Η Διάπλοκος άσπάζεται τοδε
φλούς της: **Μή με Αηρομόνη**
(στη θειά σου, που μάγαπά τόσο,
να κής πολλά χειροτίματα από
τόν κ. Σ., που τή θυμάται πολύ
καλά; και σό γράφει μου συχνότε-
ρα) Ζενίθ (τά έλαθα ελκ' σε πρ-
σώσασα μέ δη. 50) 'Χρήστον Δ. 'Νη-
σιώτην (έστειλα τα 5 φίλλά εδ-
χαριστώ για τα καλά λόγια) Μα-
ροουσιώταις (καλώς τα δέχτηκες
πέε της κι' απόμένα καλώς ήλ-
θε; ή μαμά μου τό είπε τόσα και
τό πάρασα στο ξεπύλωμά σου) Γε-
ώργιον Παπαγεωργίου (δέχομαι
και συνδρομητές τημής σου) κομ-
μάτια θρωε χωρίς ψευδώνυμο; έχι;
Στυλιανόν 'Αστρινόν (εδχαριστώ
πολύ; μά δεν έγραφα νομίζω μια
περίληψη; ελόκληρο τό γράμμα
σου δεν μπορούσα να τό δημοσιεύ-
σω) 'Ανθροπον (ή διαφορά ει-
ναι δη. 25) Ροιμόνδον Μπρονέ
(δέν ήταν καλά στείλες άλλα;) 'Αφ-
ροσταφή 'Ολυμπιονίκην (ναι,
να στείλεις χάρτα που έχεινε κα-
λά) Σκλαβόν Βασιλιάνον (έχι
δέν είναι) 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες
(ναι, διαν είνας σύνταμα) 'Αρι-
σμαρί, 'Ελένην 'Αποστολίδου,
Νίαν Σανθοπούλου κ.λ. κτλ.
Ντόβην, Βρυτολακιαριμένον
'Αγγελον, Κεραυνόν, 'Ιμογένην
(έστειλα).

'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, Φάντα-
σμα, Μάγισσαν, Δαρφοσ, 'Ολυ-
μπιονίκην, Πλυδό Χαράβελο,
Πλαυκώπιδα 'Αθηνών, 'Ανθρο-
πον, Ανυκόσυλον, Σείριον, Ζε-
νιθ. 'Αχ Πόλη, Διγενήν 'Ακρι-

ταν Π. Πνευμάτα και κορμμάτια
σας δια τήν Σ. Σ. Σ. 'Ελαθα και
θα τό διαβάσω με τή σειρά των.
Είς όσας επιστολάς 'Ελαθα με-
τά τήν 30 Μαΐου θ' άπαντήσω
στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΑΡΧΗ του νέου 227 Διαγιννισμοϋ,
Αι ιδέαις δεινται μέχρι 5 Αυγουστού.)

[Από σήμερα αρχίζει ή δημο-
σιεύσις των καλύτερων 'Ασκήσεων
από τός συλλογός του 22δου Δια-
γωνισμοϋ και θα εξακολουθήσει
καθ' όλον τό διάστημα τής Β' 'Ε-
ξαμηνιας. 'Η προθεσμία προς ά-
ποστολήν Συλλογών λίγην τήν 30
'Ιουνίου. Τά αποτελέσματα των δύο
προηγούμενων Διαγωνισμών προς
σύνθεσιν 'Ασκήσεων θα δημο-
σιευθοϋν λίαν προσεχώς.]

403. Δεξιόγραφος
Μια πρόθεσις βασθεήηε
Τών κόσμου κ' ή καιμένη
Είπε να πάη σ' μοναστήρι.
'Ετσι μπροστά του βροσθήκε.
Μά τόρα . . . περιμένα
Νά τής άνοιξουν για χατήρι.
Μηλεδόνθη

404. Στοιχειόγραφος
Πάρε άπ' τούς δεξη κάποιο χρόνο
Και τό λαιμό σου κόψε μόνο
Για να τούς μπής και σό στη μύτη
Και να σέ ποϋν . . . άριστο λύτη.
Δημήτριος Χ. Παπαλιάννου

405. Τονόγραφος
Κατέβασε τόν τόνο
Μια πόλη ελληνική
Κ' έγινε άμεσώς Κράτος
Μέσ' στη Βαλκανική.
Φορτευναρισμένη 'Ελλάσκα

406. Αινύγμα
Πρώτος έχομαι στη Νάξο,
'Αλλά δεύτερος στην 'Ανδρο.
Και στην Τήνο πάλι τρίτος.—
Κι' άν σάρεση μάρομα-Λάμπρο . . .
Γεώργιος Δανιηλός

407. Ασθή
* * * * * 'Ορίζοντιώς κάτω-
* * * * * κος ελληνικής χώ-
* * * * * ρας; καθέτος τι-
* * * * * ός του 'Απόλλω-
* * * * * γος και κοινόν έρ-
* * * * * γαλειόν.
'Αλίκη Ν. Δροσοπούλου

408 - 412. Φωνηεντιόγραφος
Τή προσθήκη ένός και του αυ-
του φωνήεντος, δασεδήπως φο-
ρός επαναλαμβάνομένου, εις έκασ-
τον των κάτωθι σωρών συμφώ-
νων, των οποίων ή τάξις δύνα-
ται να μεταβληθ΄, να σχηματι-
σθοϋν νέπει λέξεις:
βασβ, σππλ, σσε, δη, μυγλ
'Ελληνικόν 'Ιδεώδες

413. Διπλό Κεφάλι.
Πόρος, οός, όνος, πός, όρος.
Είς τάς λέξεις αυτές να προ-
σθεθ΄ ως κεφαλή από έν γράμμα
και να σχηματισθοϋν άλλα τό-
σαι λέξεις, των οποίων τάχικα
να σχηματίζων πόλιν τής 'Ελ-
λάδος.

'Ανθρωπος
414. Διπλή 'Ακροστιχίς
Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων άποτελοϋν άρ-

χαίον θεόν τά δε τρία γράμμα-
τα κοινήν του 'Αδου:
1, Ποταμός τής 'Ηστίου 2,
'Επικόν ποτήμη 3, Αίσθησις 4,
'Αγριον ζώον 5, 'Αρχαία πόλις
6, Νησις του Αιγαίου

415. Μικτόν
υι - πνρν - σασι - ου - ρδν
Λυκόσκυλος

416. Γρίφος
τιν
τιν τιν Βορράς
Ού δ' δοξ Νότος σύ, σέ.
τιν τιν Ζέφυρος
τιν Κίον

Διά τούς Γαλλομαθεΐς
417. Logogriphe
Animal mammifere
Dans un espace de temps,
Ca suffit pour nous faire
Un genre d'antilope
Des montagnes d'Europe.
(Πρωτότυπον) 'Ελευθ. Ν. Ρουσακιης

418. Caletour Arithmetique
Comment peut - il se faire
qu'en dtant:
9 de 6
10 de 9 et
56 de 40
l'ensemble de ces trois sous-
tractions donne six?
Κυρά-Κυραλίνα

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. 'Ασκήσ. τοϋ φύλ. 12

162. 'Ηπειρος (ή, Πύρρος). —
163. Πεπονοσπορος - περονοσπο-
ρος.—164. Αόρσισα - 'Ασσυρία.—
165. 'Η μυζήθρα.
166. Α Σ Σ 167. ΒΟΓΓΑΣ
Γ Ι Ο ('Ολα, λαός,
Ε Υ Τ Ρ Π Η γάλα, άλγος,
Ν Δ Λ Σάβρας.—168
Ι Ι Ο —172. Πάρος,
Κ Α Σ θεϊος, θερος,
φάρυξ, αάρισσα. Δια του Α.
λάρος, λέϊος, λέρος, λάργυξ,
Λάρισσα.—173. ΡΟΔΟΣ (Ροδό-
χορος, 'Ορόφανος, Διοόσιος, 'Ο-
μοιος; Σοβαρός.) — 174. Φοβού
τάς διαβόλους κέν ψευδεΐς όσιν.
—175. Μή εγναταλείτης φίλον
άραστον (μά, έν κά τά, λι, π' εις
φιλ, όναγ, χέων).—176. Fardéan
(fard, eau).

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ
Όσοι έληξε ή συνδρομή
των, οφείλουν να τήν άνανε-
ώσουν τό ταχύτερον.
Όσοι δέν ήστελλον τό υπό-
λοιπον τής συνδρομής του
προηγούμενου έτους, παρα-
καλοϋνται να τό στείλουν.
Όσοι επιθυμοϋν να λά-
βουν μέρος εις τήν κίνηση,
πρέπει να στείλουν δη. 10
διά να πάρουν ψευδώνυμον
και να προτείνουν δύο-τρία
τής άρεσκείας των προς εκ-
λογήν.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Από τόν θεόν του 227 Διαγιννισμοϋ,
Αι ιδέαις δεινται μέχρι 5 Αυγουστού.)

[Από σήμερα αρχίζει ή δημο-
σιεύσις των καλύτερων 'Ασκήσεων
από τός συλλογός του 22δου Δια-
γωνισμοϋ και θα εξακολουθήσει
καθ' όλον τό διάστημα τής Β' 'Ε-
ξαμηνιας. 'Η προθεσμία προς ά-
ποστολήν Συλλογών λίγην τήν 30
'Ιουνίου. Τά αποτελέσματα των δύο
προηγούμενων Διαγωνισμών προς
σύνθεσιν 'Ασκήσεων θα δημο-
σιευθοϋν λίαν προσεχώς.]

403. Δεξιόγραφος
Μια πρόθεσις βασθεήηε
Τών κόσμου κ' ή καιμένη
Είπε να πάη σ' μοναστήρι.
'Ετσι μπροστά του βροσθήκε.
Μά τόρα . . . περιμένα
Νά τής άνοιξουν για χατήρι.
Μηλεδόνθη

404. Στοιχειόγραφος
Πάρε άπ' τούς δεξη κάποιο χρόνο
Και τό λαιμό σου κόψε μόνο
Για να τούς μπής και σό στη μύτη
Και να σέ ποϋν . . . άριστο λύτη.
Δημήτριος Χ. Παπαλιάννου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διά ή έσις 10 τό πάλι λέπει με άπλά
στοργία δη. 8 (πό ελόγησόν τιμίου.)
Περών τών 10 λέπει με 60 λεπτα ή λέ-
ξει, με πέντε δ' οροίμα λεπτα 70 και
με κεφαλαία δη. 3.
'Η πρόκληση είναι άπαραίτητη.
(ΚΕΤ — 394)

Διαπλασέπουλα, κοθόντας κά: να έλ-
λάστω τήν όμορφη ζωής σου, σπ-
στέλνω ένα ελόγηκο χειροτίμα, πρδνω-
τας στο μυροδόλο περιόδι σου.
'Ανακαλύψτε με!
IBAN

Πρωτομηνιάστας στο Διαπλασέπουλο,
Χαιρετω εγκυρότως τις 'Ελληνας 'Ελλ-
ληνοπαλεες και ιδιαιτέρως τον Σάλομον
'Αφροίω.
Ρολάνδος Κανδιάνο
ΠΡΗΓΚΙΠΙΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ. ανακαλλέσσο-
με Ν. Μουστιά; Δίσις: 'Αδαμάς 'Αδαι-
δην, αλερροπαλοστον Ταμπά Χανά, δια Πα-
ναγιότην Παλαιοδομιάδην (Σ) Σέρρας.
(ΚΕΤ) — 404)

ΦΙΛΟΡΙΣΤΑ. φιλία των ΓΙΟΥΝΗ ΑΝΘΗ.
ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
(ΚΕΤ) — 402)

Δομίσια, στείλε πρώτη 'Ελισίος 'Αγά-
πην, 'Αντονωέτη, Μάγισσα, Αόάστα,
Χάνια, Απαθιακή, για ένάντησιν ένα σας
τετραόδιον στην Δύση; Τρέπελιν 'Ανατο-
λις (Διά Ανίθα Κοκοϋ), Σέρρας
ΓΑΡΒΕΝΙΑ
(ΚΕΤ) — 403)

ΚΑΡΦΙ. εαν είσαι Διαπλασέπουλο μάρτε
έτι σ' εδχαριστώ παλό για τό ένδοξα-
ρόν σου τόν Λουδοθίκον και τήν 'Αντρο-
νέταν δέν τός γνωρίζεις, ζέρε τό όμογ
κόσ δέν είναι έχθροί μου.
Κρινωλεωτη Νεραΐδα
(ΚΕΤ) — 404)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΑΓΝΩΣΤΩΝ,
Ό 'ΑΝΘ (ΝΥ) ΜΟΙ, πήλην για παλλί κι ε-
θνήσικον κομνηνισόν, όδομας !!! 'Όλοι
οι άντοκαλήτες φανταστικαί, κοίταξο !!!
Να τόρα κι εδ αρχήγός τους: Πίστερ Πάν-
Αημετριος Μισοφροδίτης. Μπλ, συγκόψ-
σε; ; Τίποτα δέν είναι, ένα μόνο πτερ-
νικια της 'Ομοσπονδίας 'ΑΓΗΡΩΤΗΝ, Δοι-
ποιν περιστασιακά και μη τα ζαναβάριτε με μά;
(Σημ. Διαπλάσως; Βέβαια αι άντοκαλήτες
της (ΚΕΤ) — 378) είναι φανταστικαί. 'Ιού-
τι είναι 'Ομοσπονδία 'ΑΓΝΩΣΤΩΝ.
'Ο Γενικός 'Αρχηγός

'Αρανητες, δέν διαλέσαστε τόν 'Ομοπό-
νδισον, αλλά μετανουήσθη εις 'Ομοσπον-
διαν Α' Αγνοτων. Ποιά είναι τα όθματά
σας;
Τραγικό Τραγιό: Μήδοσα=Κοινέλη
'Απονοοαλη=Γενάνη=Εβραία του Κανα-
ρ=Παγοαλάτων 'Αναδρομικής 'Αγτικής
=Πατοαυλις, Στριγγίλα=Μαχαίρα Αλακός
=Εριμανοϋλι.
'Ο 'Αρχηγός των 'Ανιχνεοτόν
(ΚΕΤ) — 405)

Τις αγαπημένες μου φίλες Τρελλή 'Αρι-
στοκράτεις και Κόρη του Βυζαντίου
εδχαριστώ όλοθέρμα για τις εγγυκίες των
εγκόλιες.
Τρεώντες
(ΚΕΤ) — 406)
Χαίρετάντας έλλους αρχίλο. Μέλτισσα=
'Αγγελοπούλου. ΖΙΦΟΜΑΡ
(ΚΕΤ) — 407)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Από τόν θεόν του 227 Διαγιννισμοϋ,
Αι ιδέαις δεινται μέχρι 5 Αυγουστού.)

[Από σήμερα αρχίζει ή δημο-
σιεύσις των καλύτερων 'Ασκήσεων
από τός συλλογός του 22δου Δια-
γωνισμοϋ και θα εξακολουθήσει
καθ' όλον τό διάστημα τής Β' 'Ε-
ξαμηνιας. 'Η προθεσμία προς ά-
ποστολήν Συλλογών λίγην τήν 30
'Ιουνίου. Τά αποτελέσματα των δύο
προηγούμενων Διαγωνισμών προς
σύνθεσιν 'Ασκήσεων θα δημο-
σιευθοϋν λίαν προσεχώς.]

403. Δεξιόγραφος
Μια πρόθεσις βασθεήηε
Τών κόσμου κ' ή καιμένη
Είπε να πάη σ' μοναστήρι.
'Ετσι μπροστά του βροσθήκε.
Μά τόρα . . . περιμένα
Νά τής άνοιξουν για χατήρι.
Μηλεδόνθη

404. Στοιχειόγραφος
Πάρε άπ' τούς δεξη κάποιο χρόνο
Και τό λαιμό σου κόψε μόνο
Για να τούς μπής και σό στη μύτη
Και να σέ ποϋν . . . άριστο λύτη.
Δημήτριος Χ. Παπαλιάννου

405. Τονόγραφος
Κατέβασε τόν τόνο
Μια πόλη ελληνική
Κ' έγινε άμεσώς Κράτος
Μέσ' στη Βαλκανική.
Φορτευναρισμένη 'Ελλάσκα

406. Αινύγμα
Πρώτος έχομαι στη Νάξο,
'Αλλά δεύτερος στην 'Ανδρο.
Και στην Τήνο πάλι τρίτος.—
Κι' άν σάρεση μάρομα-Λάμπρο . . .
Γεώργιος Δανιηλός